

Arrest

nr. 32 617 van 13 oktober 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LAMOTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 21 februari 2008 het Rijk binnenkwam, diende dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. Op 6 juni 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Bij arrest nr. 16 931 van 3 oktober 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 19 december 2008 diende verzoekster een tweede asielverzoek in.

1.5. Op 6 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.6. Op 12 januari 2009 diende verzoekster een derde asielverzoek in.

1.7. Op 22 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.8. Op 3 juli 2009 diende verzoekster een vierde asielverzoek in.

1.9. Op 13 juli 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...)Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat betrokkene op 21/02/2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 03/10/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 19/12/2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 06/01/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering inoverwegingname. Overwegende dat betrokkene op 12/01/2009 een derde asielaanvraag indiende die op 22/01/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 03/07/2009 een vierde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart geen nieuwe elementen of documenten te hebben. Overwegende dat betrokkene ingaat op de medische toestand van haar man en van zichzelf. Overwegende dat bureau Asiel niet bevoegd is om medische elementen te onderzoeken daar deze het voorwerp uitmaken van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. (...)

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij betoogt dat zij, bij het indienen van haar vierde asielverzoek, heeft meegedeeld dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om nieuwe documenten te bemachtigen en dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dit element niet heeft onderzocht en hieromtrent geen enkele motivering heeft voorzien.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals

vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen kan uit de door haar aangehaalde wetsbepalingen voorts niet afgeleid worden dat op het bestuur de verplichting zou rusten om te onderzoeken waarom een vreemdeling niet aan de voorwaarden kan voldoen om een herhaald asielerzoek in te dienen en hieromtrent een standpunt in te nemen. Ten overvloede dient bovendien nog geduïd te worden dat uit het neergelegde administratief dossier trouwens ook niet blijkt dat verzoekster expliciet zou meegedeeld hebben aan het bestuur dat zij *“in de onmogelijkheid verkeerde om aan nieuwe documenten te geraken”*, maar slechts verklaarde dat zij niet beschikte over nieuwe gegevens (*“Ik heb geen nieuwe elementen of nieuwe documenten”*) omdat zij verkoos geen contact op te nemen met andere personen, zodat haar uiteenzetting ook feitelijke grondslag mist.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK